

højtærede Minister, vil jeg endnu kun overfor det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) sige, at naar han ønsker, at man samtidig med at tage dette Lovforslag under Behandling ogsaa skulde tage fat paa Spørgsmaalet om de eksisterende offentlige Vejes Stilling, naar der foregik en ny Bebyggelse langs deres Grænser, forekommer det mig, at han har et noget fejlt Syn paa Vejenes Betydning. For enhver Kommune som for os alle i hele Landet er Kommunikationsmidlernes Udvikling af den største Betydning for Fremgang i alle Henseender, i aandelig og materiel Henseende. Kommunikationsmidlernes Udvikling — baade de store og de smaa — ere i saa Henseende af den største Betydning for enhver Art af Fremgang, og det vilde dog være aldeles unaturligt, om man vilde gaa hen og forandre den bestaaende Lovgivning med Hensyn til offentlige Vejes Anlæg og Vedligeholdelse i den Retning, at man vilde gøre private Folk ansvarlige for deres Anlæg eller deres Vedligeholdelse. Nej, det har saa stor Betydning for hele den Tilstand, hvori Kommunen lever, at det absolut og ubetinget maa hvile paa det offentlige at holde Vejene vedlige og anlægge de nødvendige Veje, eftersom Udviklingen skrider frem. Jeg for min Part skal derfor sige, at jeg finder ikke, at der er Spor af Anledning til at behandle dette Lovforslag.

Forslagsstilleren (Piper): I Anledning af de faldne Udtalelser skal jeg tillade mig at gøre følgende Bemærkninger. Det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) udtalte, at dette Lovforslag holdt sig saa nær til Loven af 14. April 1865, at man ikke behøvede at have et selvstændigt Lovforslag, men kunde nøjes med et Tillæg til nævnte Lov. Ja, i og for sig kunde Forslaget ogsaa fremtræde som et Tillæg til denne Lov, men det har sine Fordele, naar man skal til at bruge en Lov, at den er saa kort og i sig selv rummer de nødvendige Bestemmelser, og derfor har jeg ment det rettest at formulere Forslaget saaledes, at det i sig rummer alle de Bestemmelser, som kræves til Ordningen af private Fællesveje i Landkommuner med købstadmæssig Bebyggelse, saaledes at man fra Loven af 14. April

1865 kun henter de Institutioner, som skulle behandle og paadømme Sagerne.

Det ærede Medlem for Vordingborg mente, at Loven kun burde gælde for den købstadmæssig bebyggede Del af vedkommende Landkommune, og det kan der i og for sig ikke indvendes noget imod, at Forslaget blev ændret saaledes, at Loven kunde gælde helt eller delvis for en enkelt Kommune, ganske i Henhold til Sogneraadets Indstilling og Ministeriets Beslutning. Da det er Sogneraadet, der indstiller, saa vil det Tilfælde neppe opstaa, som det ærede Medlem forudsatte kunde indtræffe, at man fik en Lov, som ingen vilde bruge. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at lige saa snart Loven er vedtagen, skal der nok komme Begæring fra en hel Række Sogneraad, som ønske Loven til Afbenyttelse indenfor deres Grænser.

Det ærede Medlem mente, at det var ikke rigtigt at gaa saa vidt at lade Kommunalbestyrelsen gribe ind af egen Drift, men skulde lade det være en Privatsag mellem de færdselsberettigede indbyrdes, om de vilde have Vejen gjort i Stand eller ikke. Det ærede Medlem mente, at selv Lejere i Huse paa den paagældende Vej kunde være berettigede til at rejse Sagen som færdselsberettigede. Jeg tror ikke, at denne Opfattelse af Loven holder Stik, jeg tror ikke, man anerkender dem, der bo til Leje, som færdselsberettigede, de skulle slet ikke betale noget til Vejen og jeg tror, at man vilde tilbagevise en Sag, naar det viste sig, at Klageren ikke var Grundejer og færdselsberettiget til Vejen.

Der blev baade af det ærede Medlem for Vordingborg og den højtærede Trafikminister gjort gældende, at Bestemmelsen i § 4 hørte ikke hjemme i denne Lov, fordi den kolliderede med det Forslag om Tilvejebringelse af lukkede Spildevandsledninger, der har været behandlet her i Tinget for kort Tid siden. Jeg maa dog hævde, at jeg ikke ret vel kan tænke mig nogen Vej anlagt, hvor man mangler Afløb for Vand, det er først det, der gør en Vej til en Vej, det, der gør den fast, dette at man kan lede Vandet fra, det er det mest primitive, man gør, naar man tilvejebringer en Vej. Længe før man tænker paa at lægge fast Materiale paa Vejen, søger